

narodna melodija«, što je dokaz koliko je autor pogodio stil narodnog melosa. Svoju muzičku kulturu razvijao je stalno, a započeo je da komponuje još u novosadskoj gimnaziji, gde je u to vreme nastavnik muzike Isidor Bajić i sam bio u usponu svog značajnog kompozitorskog afirmisanja.

Jova Popović je bio markantna ličnost, uvažavana i popularna.

Poslednjih godina bio je slab i bolešljiv. Umro je 4. avgusta 1973. Njegovom smrću okulistika gubi značajnog stručnjaka, društvena sredina pak istaknutog kulturnog pregaoca.

Zoran KAMENKOVIĆ

Mr ph.AUREL ŠTADLER
(1894—1973)

18. decembra 1973. godine preminuo je iznenada naš kolega mr ph. Aurel Štadler, apotekar u penziji, iz Palića kod Subotice.

Štadler je bio dobro poznat u Subotici, a i izvan nje, i to ne samo kao apotekar, nego i kao istoričar farmacije, književnik i aktivni kulturni radnik sve do kraja života.

Rođen je 17. novembra 1894. godine u Győr-u (Mađarska). Njegov otac Mavro (1855—1941) imao je onde apoteku, ali ju je oko 1903. prodao i s porodicom se odselio u Budim, gde je kupio apoteku na poznatom izletištu Svábhegy (danas Szabadsághegy) kod Budima.

Gimnaziju i fakultet je završio u Budimpešti, gde je i diplomirao 1918. godine. No, još 1912. godine je njegov otac prodao apoteku u Budimu i kupio apoteku na Paliću kod Subotice.

Mr ph. Aurel Štadler ostaje sada stalno na Paliću, gde radi u očevoj apoteci, isprva kao saradnik, a od 1922. kao provizor, da bi 1926. postao i njen vlasnik. Posle otkupa privatnih apoteka 1949. godine mr Štadler ostaje na dužnosti upravnika narodne apoteke sve do 1956. godine, kada je penzionisan.

Na sastancima farmaceuta često je istupao s raznim referatima iz oblasti farmaceutskih nauka. Vremenom ga sve više privlači istorija farmacije. Član je Međunarodnog društva za istoriju farmacije i aktivno učestvuje na sastancima tog Društva 1955. u Londonu i 1956. u Salzburg-u. Posle penzionisanja s velikom energijom radi na prikupljanju podataka o prošlosti subotičkih apoteka i na osnovu tih podataka piše u našim stručnim časopisima. Posebno treba da istaknemo njegov rad na XIX naučnom sastanku Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije, kao i dve monografije o subotičkim apotekama na mađarskom jeziku (za period 1780—1918. i za period 1780—1945) koje su, na žalost, obe samo štampane kao rukopis. Možemo mirne duše da kažemo da sve što danas znamo o prošlosti subotičkih apoteka potiče iz onih podataka koje je on prikupio.

Pored interesovanja za probleme svoje struke, pokojni je kolega celog života ispoljavao ljubav prema književnosti, posebno poeziji. U vremenu od 1934. do 1944. godine objavio je deset knjiga: osam njih u stihovima i dve knjige aforizama u prozi.

Zanimala ga je i dramaturgija: pored nekoliko sopstvenih pokušaja na tom polju, godinama je na Paliću rukovodio amaterskom glumačkom sekcijom koja je pod njegovim rukovodstvom postigla nekoliko zapaženih uspeha.

Zanimale su ga i istorijske teme, pa je tako napisao studiju o prošlosti Palića, gde je obradio sve najvažnije momente afirmacije Palića kao letovališta, kupališta i lečilišta. Taj rad je otkupila uprava Kupališta i letovališta Palić.

Pokojni kolega bio je i strastveni lingvist. Bio je jedan od osnivača i najaktivnijih članova Kluba esperantista u Subotici. Pisao je na tom je-

ziku i prevodio s drugih jezika na esperanto. Pored mađarskog, odlično je poznavao i nemački i engleski jezik i književnost. Posedovao je vrlo veliku i raznoliku ličnu biblioteku, a čitanje i putovanje uvek su mu bila najmilije zabave.

Zbog svih tih mnogobrojnih aktivnosti, kojima je zadužio mnoge, na raznim poljima kulturnih aktivnosti, pokojni kolega mr ph. Aurel Štadler ostaće u trajnoj uspomeni svima onima koji su ga poznavali ili na bilo koji način s njim saradivali. Uspomena na njega može da bude na ponos čitavoj našoj struci.

Stjepan ĐURIĆ

Dr STOJANKA MILIĆEV-PRIBIĆEVIĆ
(1906—1974)

Prvih dana januara 1974. godine, tačno godinu dana posle smrti svoga muža, umrla je u Novom Sadu dr Stojanka Milićev-Pribićević. Rođena je u Zagrebu 1906. godine. Maturirala je u Beogradu, gde je i diplomirala na Medicinskom fakultetu 1930. godine. Specijalizirala je stomatologiju i posle specijalizacije bavila se privatnom praksom u Novom Sadu sve do okupacije. Okupaciju je provela u Beogradu, a neposredno posle rata vraća se u Novi Sad, gde je nalazimo kao nastavnika Više dentističke škole, a docnije kao lekara specijalistu stomatologije i rendgenologa Zavoda za stomatologiju u Novom Sadu. Penzionisana je 1970. godine.

Izuzetno savesna, obrazovana i vredna, dobar kolega, dobar prijatelj i dobar čovek. Njen životni put, na žalost, nije mogao da istakne sve te njene karakterne i intelektualne kvalitete. Bez obzira na svoju visoku kulturu i znanje, prošla je kroz život uvek kao žrtva svoje porodice, kojoj se potpuno posvetila do udaje, a docnije, posle udaje za našega eminentnoga profesora dr Vladu Milićevog, posvetila se potpuno mužu i deci.

Prošla je celu golgotu svoje porodice i kao đak i student bila je stub cele familije, najstabilnija ličnost u porodici, bila je dobra ćerka, dobar saradnik, gotovo sekretar svome ocu, pokojnom Svetozaru Pribićeviću.

Posle udaje posvetila se delu svoga muža, bila mu je izvanredan saradnik, ali uvek u senci njegovoj. Učestvovala je u celom njegovom intelektualnom stvaranju kao saradnik, redaktor, čak i kao daktilograf. U tako jednoj harmoničnoj porodici kao što je bila porodica Milićev, njen se